

Η σύγκρουση απομακρύνθηκε, αλλά δεν αποφεύχθηκε

ΑΝΑΛΥΣΗ
Του ΜΙΧΑΑΗ ΜΟΡΩΝΗ

Η διάσκεψη της Νίκαιας σε τίποτε δεν διέφερε τελικά από τις προηγούμενες. Βεβαίως, οι αντιπαραθέσεις, οι αντιθέσεις, οι απειλές και οι εκβιασμοί ήταν πιο έντονοι, λόγω της κρισιμότητας των αποφάσεων. Γι' αυτό, και με την υπερβολή που μας διακρίνει, φτάσαμε στο σημείο στη χώρα μας να διαπιτώνουμε ότι επέρχεται η καταστροφή για τους μικρούς και θυμηθήκαμε το περιβόητο διευθυντήριο των Βρυξελλών του Α. Παπανδρέου. Ξεχνώντας προφανώς ότι το οικοδόμημα της Ευρώπης βασίζεται στο συμβιβασμό. Στην προκειμένη περίπτωση, στο μεγάλο συμβιβασμό της Νίκαιας, που δεν είναι τόσο τολμηρός όσο τον ήθελε η πλειονότητα των χωρών, αλλά ικανός να ανοίξει την πόρτα της Ένωσης στις υποψήφιες χώρες, εκτός της Τουρκίας, για την οποία δεν ελήφθη καμία πρόνοια. Σ' έναν συμβιβασμό που θα μπορούσε μάλιστα να αποδεχθεί ιστορικά, αν οι λαοί και οι χώρες-μέλη προετοιμαστούν κατάλληλα για τη νέα διάσκεψη του 2004, αν η σχετική απόφαση δεν αποδειχθεί κενή περιεχομένου. Αλλά γι' αυτό η ευθύνη πέφτει στους ηγέτες, οι οποίοι σε καμία περίπτωση δεν έδειξαν πρόθυμοι στη Νίκαια να προτάξουν το ευρωπαϊκό όραμα έναντι του στενά εθνικού συμφέροντος.

Στο πνεύμα αυτό θα πρέπει να δει κάποιος και τις αποφάσεις της διακείμενης της Νίκαιας, ανακείμενους στόχους της οποίας ήταν η ευελιξία υπό διττή μορφή, ώστε να ανοίξει ο δρόμος για τη διεύρυνσή της. Αφ' ενός, διευκόλυνση της λειτουργίας της Ένωσης με τη λήψη αποφάσεων ευκολότερα και απ' ετέρου, της δυνατότητας όσων χωρών το επιθυμούν να προχωρούν γρηγορότερα από τις υπόλοιπες σε διάφορους τομείς. Από την τελική κατάληξη της διάσκεψης για το θέμα της αναστάθμισης ψήφου, που θα διευκολύνει τη λήψη αποφάσεων, κάθε άλλο παρά επιβεβαιώνεται η εντύπωση ότι οι μεγάλες χώρες βγήκαν κερδισμένες και οι μικρές χαμένες. Και μεν οι μεγάλες χώρες τριπλασίασαν τις ψήφους τους στο συμβούλιο από 10 σε 29, αλλά καθίσταται ακόμη πιο δύσκολο να επιβάλουν τις απόψεις τους με την έγκριση αποφάσεων, αφού θα τεθεί σε εφαρμογή σύστημα τριπλής ψηφοφορίας. Η όποια απόφαση θα πρέπει να εγκρίνεται πλέον με πλειοψηφία που εκπροσωπεί το 73,6% των ψήφων έναντι 71,6 που ισχύει σήμερα, να εγκρίνεται από το 51% των χωρών-μελών και να εκπροσωπεί το 62% του πληθυσμού της Ένωσης. Αντίθετος, με μια πρώτη ματιά φαίνεται ότι οι μεγάλοι θα μπορούν να μπλοκάρουν τη λήψη αποφάσεων, δεδομένου ότι το ποσοστό για να τεθεί ένα θέμα μειώνεται από 41,5% στο 26,45. Με τη διαφορά βέβαια ότι για να μπλοκαριστεί μια απόφαση δεν είναι αρκετή η συμμετοχή των μεγάλων χωρών, όπως σήμερα, αλλά απαιτείται και η συναίνεση τουλάχιστον μιας μικρής χώρας, πράγμα ευκολότερο μετάξι των 27 μελλοντικών χωρών έναντι 15 σήμερα.

Οι μεγάλες χώρες θα μπορούν βέβαια να διατεινούνται ότι έδειξαν πνεύμα συνεργασίας, αποδεχόμενες τη μείωση των επιτροπών τους σε έναν από δυο, αν και οι υπόλοιπες χώρες θα πρέπει να δεχθούν μελλοντικά την εκ περιτροπής εκπροσώπηση τους στην επιτροπή, τα μέλη της οποίας πάντως ορίζονται να προωθούν τα συμφέροντα της Ένωσης και όχι των χωρών τους. Η μόνη κερδισμένη, σύμφωνα με ματακάστικους λογαριασμούς, που δεν δίνουν σωστή εικόνα των πραγμάτων, είναι η Γερμανία, η οποία να μεν δεν πέτυχε να αυξήσει το ειδικό βάρος της με την αναστάθμιση ψήφου, κατάφερε δε να ληφθεί υπόψη το πληθυσμιακό βάρος της και διατήρησε τον ίδιο αριθμό ευρωβουλευτών μετά το 2005, ενώ μειώνεται όλων των άλλων χωρών. Προς μεγάλη ικανοποίηση της Γαλλίας, η οποία καλύπτει έναντι του Βερολίνου, ήθελε να διατηρήσει τη μεταξύ τους ισορροπία. Με τη διαφορά ότι με την αποδοχή της γεωμετροδικτικής πρότασης, για νέα διακυβερνητική διάσκεψη το 2004, τίθεται πλέον το ακανθώδες θέμα της μελλοντικής μορφής της Ευρώπης.

Αυτό που θα μπορούν να διαμορφώσουν σταδιακά όσες χώρες το επιθυμούν, προχωρώντας σε ενισχυμένη συνεργασία στους τομείς που συμφωνούν. Οι τελικές αποφάσεις όμως θα ληφθούν στη νέα διακυβερνητική. Σύμφωνα με τα όσα προγραμματίζονται τότε, θα πρέπει να ξεκαθαρισθούν οι αρμοδιότητες των εθνικών κυβερνήσεων και της Ένωσης, των εθνικών κοινοβουλίων και του Ευρωπαϊκού συμβουλίου, το τεράστιο δημοκρατικό ελλείμμα και η εννοιακή σύγχυση που υπάρχει στα κοινωνικών δικαιωμάτων στις θεμελιώδεις αρχές της Ευρώπης.

Με τον τρόπο αυτό θα προσδιοριστεί σε μεγάλο βαθμό αν η Ευρώπη θα βαδίσει προς την ομοσπονδία, όπως επιδιώκει το Βερολίνο, ή στην ενίσχυση της διακυβερνητικής συνεργασίας που επιθυμεί το Παρίσι. Γι' αυτό και η γαλλογερμανική σύγκρουση που απεφύγη στη Νίκαια, είναι δυνατό να αναζωπυρωθεί με μεγαλύτερη ένταση στο μέλλον. Όπως και το θέμα των ευρωεμερικανικών σχέσεων, οι οποίες προωλήθηκαν στη Νίκαια χάρη στη βρετανική εμμονή να ξεαιωθεί από την ενισχυμένη συνεργασία η πολιτική άμυνας και ασφάλειας, προκειμένου να αποσπασθεί κάθε ενδεχόμενο μίας απόφασης του ρόλου του ΝΑΤΟ. Μόνο που το θεμελιώδες θέμα της μορφής της Ευρώπης δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με παζάρια όπως αυτά της Νίκαιας. Απαιτείται μεγάλη και προσεκτική προετοιμασία, από σήμερα κιόλας, από τις κυβερνήσεις με τη συμμετοχή των λαών, οι οποίοι όπως και οι πολιτικοί, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η ιδέα της Ευρώπης δεν σταματά στους αριθμούς και τα χρήματα. Διαφορετικά υπάρχει κίνδυνος να βρεθούν προ δυσάρεστων εκπλήξεων.

Η ΔΙΑΣΚΕΨΗ της Νίκαιας έληξε με τους μεγάλους λίγο μεγαλύτερους και τους μικρούς σχετικά ικανοποιημένους

Ο,τι πρόλαβαν έσωσαν...

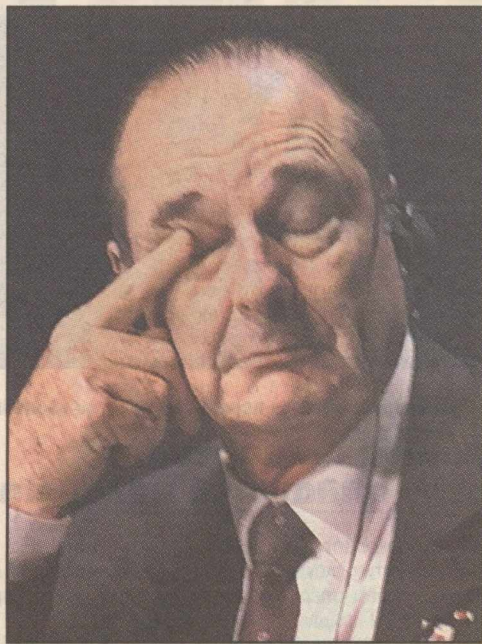
ΝΙΚΑΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΛΙΑΣ

Η συνόδος κορυφής της Νίκαιας έδειξε, για άλλη μια φορά, ότι ο δρόμος της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς την πολιτική ενοποίηση θα είναι βασανιστικά αργός.

Τα σημερινά 15 κράτη-μέλη της και τα αυριανά 20 ή 27 έχουν αντιθέματα εθνικά συμφέροντα τα οποία προτάσσουν. Γι' αυτό η προσπάθεια αποτίμησης αυτής της συνόδου πρέπει να λάβει υπόψη της πολλές πλευρές και τα συμπεράσματα που εξαγόμενα δεν είναι μονοσήμαντα.

Συμπέρασμα πρώτο: Στην αυριανή Ευρώπη (του 2004 ή του 2007) των 20 ή 27 μελών, οι αποφάσεις δεν θα λαμβάνονται με τον τρόπο που λαμβάνονται μέχρι τώρα στην Ευρώπη των «15». Η αρχή της ομοφωνίας υποχωρεί σημαντικά και καθιερώνεται ειδική πλειοψηφία, με στόχο να μην οδηγηθεί η Ένωση σε «παράλυση». Αυτό εξ αντικειμένου ευνοεί τις μεγάλες χώρες, οι οποίες και περισσότερες ψήφους διαθέτουν και ευκολότερα μπορεί να συνάψουν συμμαχίες με όσες μικρές τους χρειάζονται για να πετυχαίνουν την απαραίτητη κάθε φορά πλειοψηφία.

Συμπέρασμα δεύτερο: Παρ' όλα αυτά ο κανόνας της ομοφωνίας διατηρείται σε αρκετές ακρόμ περιπτώσεις, στις οποίες κάθε χώρα η ομάδα χωρών θεωρούν ότι πρέπει να παρατεθούν οι ιδιαίτερα εθνικά τους συμφέροντα. Αυτό το γεγονός εξ αντικειμένου δεν βοηθάει την Ευρώπη να προχωρήσει προς την ομοσπονδία. Ταυτόχρονα, όμως, παρέχει μια δυνατότητα εξασφάλισης κυρίως των μικρότερων χωρών.

Ο Βέλγος πρωθυπουργός με τον υπουργό Οικονομικών του (αριστερά) αποχωρούν από τη Διάσκεψη της Νίκαιας. Αυτοί φώναζαν μέχρι τέλους... Τρίβει τα μάτια του ο Σιράκ. Οι συνθήκες ήταν εζοντωτικές, τα παζάρια σκληρά, αλλά το τέλος μετράει

Στις άλλες περιπτώσεις θα απαιτούνται 255 ψήφοι και τα δυο τρίτα των χωρών-μελών, δηλαδή 18.

Επιπλέον, μια χώρα θα μπορεί να ζητήσει να ελεγχθεί αν η πλειοψηφία με την οποία ελήφθη η απόφαση εκπροσωπεί το 62% του συνολικού πληθυσμού της Ένωσης.

Η απώθηση των μεγάλων χωρών ήταν από την αρχή σαφής: Μπορεί στην (σημερινή) Ευρώπη των «15» να αποφασίζουμε σε πολλά με ομοφωνία, αλλά στην Ευρώπη των 20 (αυριό) και των 27 (μεθαύριο) θα έχουμε εμείς το «πάνω χέρι». Η σπασή των μικρών θυμίζει κάπως το σύνθημα, «δεν υποχωρούμε, αν δεν δικαιωθούμε».

Τι έγινε, τελικά; Εξαρτάται από ποια σκοπιά το βλέπει κανείς. Το πρώτο (η κυριαρχία των μεγάλων στα μεγάλα) είναι γεγονός. Το δεύτερο (η «δικαιοσύνη» των μικρότερων στα μικρότερα) ήρθε. Όμως, για κάποιες από τις μεγάλες χώρες το να έχουν τον επιπρόσθετο της να χάσουν λίγους από τους ευρωβουλευτές τους μπορεί να ακούγεται πολύ καλύτερα.

Τα βασικά σημεία της Συνθήκης της Νίκαιας

ΑΝΑΣΤΑΘΜΙΣΗ ΨΗΦΩΝ - ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΜΕ ΕΙΔΙΚΗ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ

Το δυσκολότερο ίσως θέμα λυθηκε με συμβιβασμό που ουσιαστικά συνδυάζεται με τον τρόπο λήψης των αποφάσεων διά ειδικής πλειοψηφίας.

Υιοθετήθηκε ένα τριπλό σύστημα, που προβλέπει ότι προκειμένου να ληφθεί μια απόφαση με ειδική πλειοψηφία πρέπει να συγκεντρωθούν τουλάχιστον το 51% του αριθμού των κρατών-μελών (14 κράτη από τα μελλοντικά 27), το 74,5% των σταθμισμένων ψήφων και το 62% του πληθυσμού της Ε.Ε. Όταν ολοκληρωθεί η ένταξη των προς ένταξη χωρών, το ποσοστό των σταθμισμένων ψήφων που απαιτείται για τη λήψη απόφασης θα μειωθεί σε 73,5%.

Αυτό σημαίνει ότι, σε αντίθεση με το ό,τι συμβαίνει μέχρι τώρα, τρεις μεγάλες χώρες δεν επαρκούν για να εμποδίσουν τη λήψη απόφασης και χρειάζεται να ενδοχθούν από μια τέταρτη, έστω και μικρή.

Από την αρχή της λήψης αποφάσεων με ειδική πλειοψηφία εξαρρούνται τα θέματα φορολογίας, κοινωνικής ασφάλειας, μετανάστευσης και εμπόριο οπτικοακουστικών προϊόντων, για τα οποία εξακολουθεί να απαιτείται ομοφωνία. Ακόμη και στους τομείς για τους οποίους

ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Διευκολύνεται ο σχηματισμός «ενισχυμένων συνεργασιών» μεταξύ χωρών-μελών που επιθυμούν να προχωρήσουν με ταχύτερο ρυθμό από τις υπόλοιπες σε συγκεκριμένους τομείς. Κατόπιν επιμονής της Βρετανίας, τα αμυντικά θέματα εξαιρούνται πλήρως από τη δυνατότητα αυτή.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

Σήμερα το Ευρωπαϊκό συμβούλιο αποτελείται από 20 επιτρόπους. Η Γερμανία, η Γαλλία, η Βρετανία, η Ιταλία και η Ισπανία έχουν από δυο επιτρόπους και οι υπόλοιποι 10 χώρες από έναν.

Με τη Συνθήκη της Νίκαιας, οι πέντε μεγάλες χώρες αποδεχθήκαν να διαθέτουν από έναν επιτρόπο μετά το 2005. Σε ό,τι αφορά την εκπροσώπηση των μικρών χωρών, δεν ελήφθη απόφαση για την εκ περιτροπής συμμετοχή στην Επιτροπή. Η λήψη σχετικής απόφασης αναβλήθηκε και γίνεται ανακριτό μόνον ότι η Επιτροπή θα αποτελείται από «λιγότερους από 27 επιτρόπους» -όταν η Ε.Ε. θα αποκτήσει 27 μέλη. Προβλέπεται ακόμη ότι ο τελικός αριθμός των επιτρόπων θα αποφασιστεί στο μέλλον «με ομοφωνία».

Σε ό,τι αφορά τον πρόεδρο της Επιτροπής, αποφασίστηκε ότι στο μέλλον θα ορίζεται με τη διαδοχία της ειδικής πλειοψηφίας και όχι της ομοφωνίας, όπως ίσχυε μέχρι τώρα.

Τα παζάρια

Αν εξαλείψουμε τη χρονική διάκριση της (τέσσερα γεμάτα εικοσιτετράωρα), η συνόδος κορυφής της Νίκαιας δεν διέφερε από τις άλλες που έχουν προηγηθεί. Είχε και παζάρια και μπλόκ και σαοπένας και «πόλεμο» μικρών-μεγάλων και ξενύχτια.

Η απώθηση των μεγάλων χωρών ήταν από την αρχή σαφής: Μπορεί στην (σημερινή) Ευρώπη των «15» να αποφασίζουμε σε πολλά με ομοφωνία, αλλά στην Ευρώπη των 20 (αυριό) και των 27 (μεθαύριο) θα έχουμε εμείς το «πάνω χέρι». Η σπασή των μικρών θυμίζει κάπως το σύνθημα, «δεν υποχωρούμε, αν δεν δικαιωθούμε».

Τουρκία: Ας είναι καλά η Ελλάδα

ΔΓΚΥΡΑ

Δυσχερής από το κλίμα της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. στη Νίκαια και τη μη αναφορά της μεταξύ των 12 πρώτων εντάξε χωρών είναι η Τουρκία, που θεωρεί ότι βρήκε υποστήριξη μόνο από Ελλάδα και Σουηδία.

«Η Ελλάδα προστατεύει την Τουρκία», είναι ο τίτλος της «Σαμπάν». Η εφημερίδα γράφει ότι «ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, Κ. Σημίτης, ανέτρεψε έντονα στην Ε.Ε. που δεν συμπεριελάβε την Τουρκία στα νέα σχέδια και είπε: Δεν μπορεί να παραβλέψετε τη Τουρκία».

Για «υποστήριξη-επλήξη από τον Γιώργο» γράφει η «Χοριέτι», επισφαιρώντας ότι «ο Έλληνας υπουργός Εξωτερικών, Γ. Παπανδρέου, δήλωσε πως δεν είναι ασύστο να μείνει η Τουρκία έξω από την προσοχή των 27 μελών».

Η Αγκυρα είναι έντονα ενχολιμένη από την απουσία οποιασδήποτε αναφοράς στην Τουρκία στα έγγραφα της συνάντησης κορυφής. Τα τουρκικά μέσα ενημέρωσης σημειώνουν με ιδιαίτερη δυσάρεστη ότι η Τουρκία δεν συ-

μπεριλαμβάνεται στις 12 χώρες που θεωρούνται υποψήφιες για ένταξη στα επόμενα δεκα χρόνια. «Ένταξη μετά το 2010», γράφουν. Κύκλοι του τουρκικού υπουργείου Εξωτερικών χαρακτηρίζουν «μεγάλο λάθος» το γεγονός ότι η Τουρκία δεν συμπεριλαμβάνεται στα σχέδια διεύρυνσης μέχρι το 2010. Οι ίδιοι κύκλοι τονίζουν απάσο ότι η Τουρκία θα συνεχίσει τον αγώνα της, «παρά το λάθος της Ε.Ε.».

Σήμερα αναμένεται να συναντηθούν οι αρχηγό των κομμάτων του κυβερνητικού συνασπισμού για να συζητήσουν το «εθνικό πρόγραμμα» των μεταρρυθμίσεων που θα πρέπει να υποβληθεί στην Ε.Ε. Διπλωμάτες και αναλυτές επισημαίνουν ότι η απουσία οποιασδήποτε αναφοράς στην Τουρκία στη συνόδου της Νίκαιας, εξηγείται και από το γεγονός ότι η Αγκυρα δεν έχει κάνει απολύτως τίποτα μετά την περισινη απόφαση του Ελσίνκι. «Η Ευρώπη δεν μπορεί να χωνέει την Τουρκία, αλλά η εμείς κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να αυξήσουμε τη δυσπεψία», γράφει η «Χοριέτι».

Από το βράδυ της Κυριακής οι προσπάθειες της γαλλικής προεδρίας είχαν επικεντρωθεί στο να πείσουν την ομάδα των μικρών κρατών (Βέλγιο, Σουηδία, Πορτογαλία, Αυστρία και Ελλάδα) να άρουν τις αντιρρήσεις τους στο νέο τρόπο στάθμισης των ψήφων που επιδιώκουν οι μεγά-

λες χώρες. Μάλιστα, ο πρόεδρος Σιράκ «ξεμονάχισε» τον Πορτογάλο πρωθυπουργό Αντόνιο Γκουτερές σε μια προσπάθεια να τον πείσει να βάλει νερό στο κρασί του. Και δεν άφησε να το καταφέρει.

Αν και η προετοιμασία που είχαν κάνει οι Γάλλοι δεν ήταν καλή (απόδειξη ότι οι προτάσεις που έφεραν στο τραπέζι της Νίκαιας απορρίπτονταν σχεδόν αμέσως από τις μικρές χώρες), στο τέλος αποδεχτήκαν αρκετά ευέλκτικο. Ικανοποιώντας διάφορα αιτήματα των μικρότερων χωρών, έκαμψαν τις αντιστάσεις τους. Έτσι, το επίμονο «όχι» του Βελγίου, που διατηρήθηκε ως τις πρώτες πρωινές ώρες της Δευτέρας, κάμφθηκε φαισιολογικά.

Σ' αυτό το τετραήμερο «παζάρου» η Ελλάδα έπαιξε, όπως κάθε φορά, χειριρόντας να εξασφαλίσει ρυθμίσεις ικανοποιητικές για τα αμνίως εθνικά της συμφέροντα, όπως έκαναν άλλωστε όλες οι χώρες και κυρίως οι μικρότερες, με τις οποίες σχημάτισε ένα «μπλοκ».

Χαρακτηριστικό είναι ότι ο πρωθυπουργός επέμεινε πολύ στο θέμα των ευρωβουλευτών. Η πρόταση της γαλλικής προεδρίας έδινε στην Ελλάδα 20 έδρες στο Ευρωπαϊκό συμβούλιο (25 σήμερα) από το 2004, όταν θα ενταχθούν και νέες χώρες στην Ένωση. «Δεν το δεχόμα» είτε ο κ. Σημίτης, γνωρίζοντας ότι και άλλες χώρες του ίδιου μεγέθους είχαν τον ίδιο αίτημα.

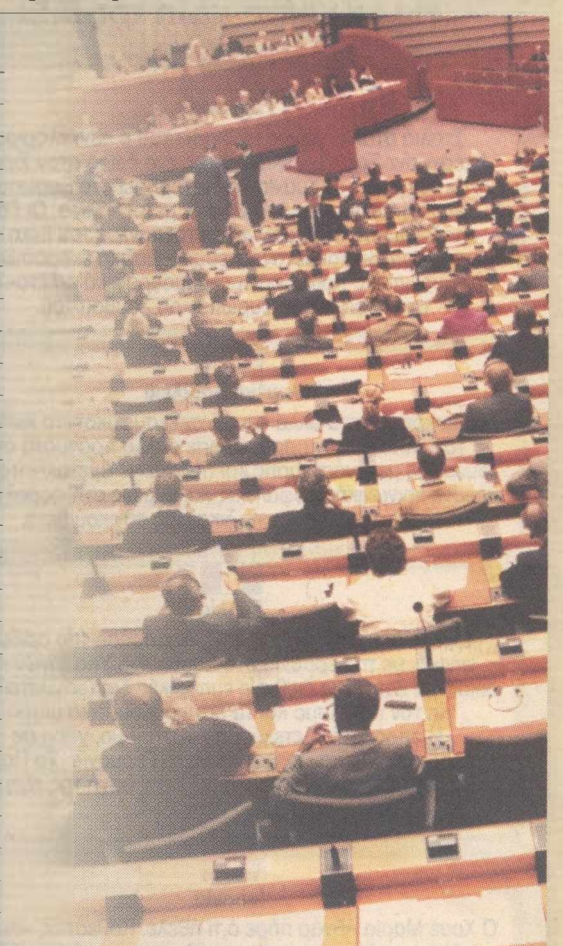
Ο προεδρεύων πρόεδρος Σιράκ ρώτησε τότε: «Δηλαδή, θα βάλατε βέτο»; Η καταρατική απάντησή του κ. Σημίτη έφερε στο τραπέζι νέα πρόταση που ικανοποιούσε και την Ελλάδα (οι έδρες της έγιναν 22) και το «βέτο» δεν ακινήθηκε ποτέ.

Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίζεται ικανοποιημένη για ορισμένες αποφάσεις της Νίκαιας σε ό,τι αφορά τα θέματα στενού εθνικού συμφέροντος.

● **Αναλυτικό ρεπορτάζ με τις αποφάσεις του πρωθυπουργού και των κομμάτων της αντιπολίτευσης στις σελ. 6-7.**

Ευρωβουλευτές ανά χώρα-μέλος

ΧΩΡΑ	ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΑΠΟ ΤΟ 2004
Γερμανία	99	99 (-)
Βρετανία	87	72 (-5)
Γαλλία	87	72 (-5)
Ιταλία	87	72 (-5)
Ισπανία	64	50 (-14)
Πολωνία	-*	50
Ολλανδία	31	25 (-6)
Ρουμανία	-*	33
ΕΛΛΑΔΑ	25	22 (-3)
Βέλγιο	25	22 (-3)
Πορτογαλία	25	22 (-3)
Τσεχία	-*	20
Ουγγαρία	-*	20
Σουηδία	22	18 (-4)
Αυστρία	21	17 (-4)
Βουλγαρία	-*	17
Δανία	16	13 (-3)
Φινλανδία	16	13 (-3)
Σλοβακία	-*	13
Ιρλανδία	15	12 (-3)
Λιθουανία	-*	12
Λετονία	-*	8
Λουξεμβούργο	6	6 (-)
Εσθονία	-*	6
Κύπρος	-*	6
Μάλτα	-*	5
ΣΥΝΟΛΟ	626	738 (+12)

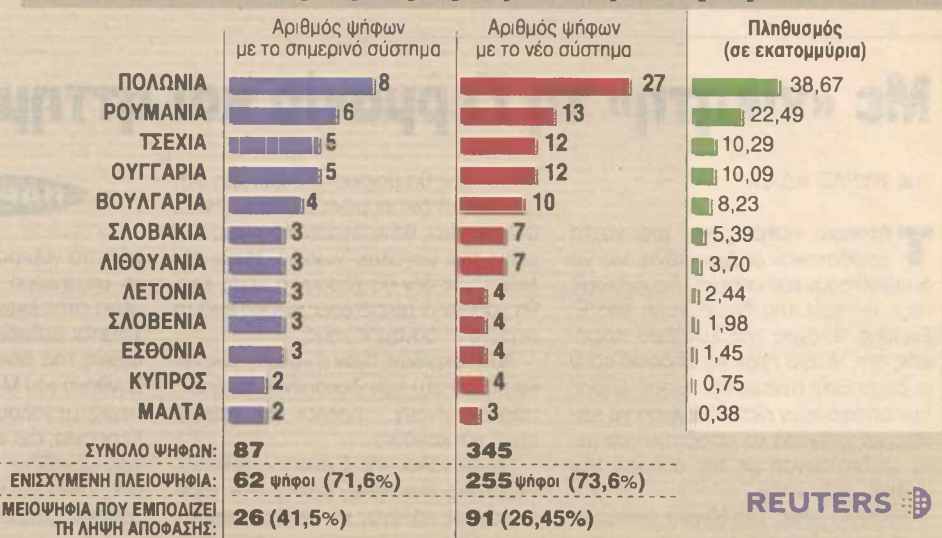
Οι χώρες έχουν μπει με σειρά αριθμού ευρωβουλευτών * Ο κατάλογος περιλαμβάνει και τις υπό ένταξη χώρες, που φυσικά τώρα δεν εκπροσωπούνται

Κατανομή ψήφων στην Ε.Ε.

Οι ηγέτες της Ε.Ε. κατέληξαν χθες, έπειτα από μαραθώνιες διαπραγματεύσεις, σε ένα πακέτο μεταρρυθμίσεων που έχουν σχεδιάσει για να προετοιμαστούν το έδαφος για τη διεύρυνση της Ένωσης. Ενα από τα κρίσιμα ζητήματα ήταν ο αριθμός των ψήφων που θα έχει κάθε κράτος-μέλος στο Συμβούλιο των Υπουργών

Υποψήφιες προς ένταξη χώρες

Κέρδη και απώλειες για τα κράτη-μέλη της Ε.Ε.

Γερμανία

Σταλιά σταλιά γέμισε το δισάκι του ο καγκελάριος Γκέρχαρντ Σρέντερ, έκανε όμως ένα δώρο στον Σιράκ, όταν δέχτηκε η Γερμανία να διατηρήσει στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τον ίδιο αριθμό ψήφων με τη Γαλλία. Οι Γάλλοι αποζημίωσαν το Βερολίνο, επιτρέποντάς του βέτο σε θέματα ασύλου και μετανάστευσης, μαζική εκπροσώπηση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, «δημογραφικό φιλέτο» 62% στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

Ηνωμένο Βασίλειο

Με διακριτικότητα αλλά και αποτελεσματικότητα κινήθηκε ο Τόνι Μπλερ. Δεν παραχώρησε πολλά πράγματα στον τομέα της μετανάστευσης και παρέμεινε αμετακίνητος σε θέματα κοινωνικής ασφάλειας και κυρίως στη φορολογία, τομέας όπου πήρε το δικαίωμα εθνικού βέτο.

Γαλλία

Είχε δύο προτεραιότητες: να διατηρήσει ίσο αριθμό ψήφων με τη Γερμανία στο Συμβούλιο Υπουργών και δικαίωμα βέτο στις διεθνείς εμπορικές διαπραγματεύσεις για τον πολιτισμό και τα οπτικοακουστικά μέτρα. Η αποστολή εξετελέσθη και στα δύο, χάρη σε παραχωρήσεις που έγιναν προς τη Γερμανία. Το Παρίσι όμως δεν πέτυχε ό,τι είχε ελπίζει στην αρχή της εξαμήνιας προεδρίας στην Ε>Ε.

Ισπανία

Ο Χοσέ Μαρία Αθνάρ πήρε ό,τι ήθελε. Καθεστώς «αχεδόν μεγάλου» κράτους στην αναστάθμιση των ψήφων (27) και τη διαβεβαίωση ότι η Ισπανία θα λαμβάνει περιφερειακή βοήθεια τουλάχιστον ως το 2013.

Φινλανδία Πορτογαλία

Δεν κέρδισαν πολλά πράγματα. Οντας μικρές χώρες, χάνουν με τη διεύρυνση, καθώς μειώνεται η επιρροή τους. Τουλάχιστον έσωσαν τον επιτρόπό τους στις Βρυξέλλες.

Δανία Ιρλανδία Λουξεμβούργο Σουηδία

Δεν χρειάστηκε να προσπαθήσουν πολύ για να διατηρήσουν το δικαίωμα βέτο σε θέματα δημοσιονομικά. Ο Τόνι Μπλερ έκανε τη δουλειά για λογαριασμό τους.

Βέλγιο

Εδωσε μάχη κατά της αναστάθμισης, που τον καταδικάζει σε μια ψήφο λιγότερη από τη γειτονική του Ολλανδία. Οι Βέλγιοι αυτοχρίστηκαν υπερασπιστές της κοινοτικής παράδοσης, καταδικάζοντας επίσης την απουσία κινήσεων προς τη λήψη αποφάσεων με ενισχυμένη πλειοψηφία. Ήταν απομονωμένοι και τελικά αναγκάστηκαν να δεχτούν τη συμφωνία.

Ιταλία

Ο ιταλικός εταίρος. Δέχτηκε τα πάντα, δίχως να δημιουργήσει προβλήματα.

* Η Ελλάδα δεν περιλαμβάνεται στην ανάλυση του Γαλλικού Πρακτορείου

Πηγή: Γαλλικό Πρακτορείο

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ δηλώνουν οι Ευρωπαίοι ηγέτες,

«Το καλύτερο, εχθρ

ΝΙΚΑΙΑ

Την ικανοποίηση, αλλά και την γκρίνια που φέρνει ένας συμβιβασμός εκφράζουν οι Ευρωπαίοι ηγέτες μετά τη λήξη της συνόδου κορυφής της Νίκαιας, ενώ ακόμη και η γαλλική προεδρία απέφυγε τις υπερβολικές δηλώσεις ενθουσιασμού.

Για τον περισσότερο ενθουσιώδη Γάλλο πρόεδρο Ζακ Σιράκ επρόκειτο για μια «μεγάλη σύνοδο», η οποία «δεν θα είναι η τελευταία στην ιστορία της Ένωσης, αλλά σίγουρα θα αποτελέσει ένα από τα ορόσημα». Πιο επιφυλακτικός, ο πρωθυπουργός της Γαλλίας Λιονέλ Ζοσπέν μίλησε για «πολύ ικανοποιητικό, ισορροπημένο πακέτο» αποφάσεων, που όμως «θα μπορούσε να είναι πιο φιλόδοξο».

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εκτιμά ότι η σύνοδος κορυφής «δεν εκπλήρωσε όλες τις φιλοδοξίες που είχαν ανακοινώσει οι συμμετέχοντες», αλλά «δεν μπορεί να πει κανείς ότι δεν έγινε κάποια πρόοδος». Ο εκπρόσωπος της Κομισιόν, Τζόναθαν Φολ, παρατήρησε ότι σε ό,τι αφορά το μέγεθος και τη σύνθεση της Επιτροπής, «η λύση που βρέθηκε μας φαίνεται εφαρμόσιμη... Πάντα υπάρχει κάτι καλύτερο, αλλά (αυτό που επιτεύχθηκε) δεν είναι αφνητικό». Για το θέμα της ειδικής πλειοψηφίας στη λήψη αποφάσεων, παρατήρησε ότι «δεν δόθηκαν ορισμένες λύσεις αλλά τόνισε ότι «σε κάθε περίπτωση, προς το παρόν, αυτό πρέπει να είναι αρκετό για να εξασφαλίσει τη λειτουργία της Ε.Ε. με λογικό τρόπο μετά τη διεύρυνση».

Η σύγκρουση

Ο Γερμανός καγκελάριος Γκέρχαρντ Σρέντερ άφησε να εννοηθεί ότι η χώρα του συνέβαλε στην επιτυχία της συνόδου και με τη στάση της απέτρεψε μια σύγκρουση με τη Γαλλία, καθώς αυτή «θα περιέπλεκε τη γαλλο-γερμανική σχέση με τρόπο που δεν ευχόμαστε». «Είχαμε στόχο να πετύχουμε περισσότερα... αλλά

«Τα παζάρια δεν αποτελούν καλό τρόπο εργασίας για το μέλλον», δηλώνει ο Μπλερ. Αν οι μεγάλοι δεν μπορούν να επιβάλλουν, τότε τι μεγάλοι είναι;

πετύχαμε το βασικό μας στόχο. Πετύχαμε να καταστήσουμε την Ευρώπη ικανή να υποδεχθεί νέα μέλη», πρόσθεσε.

Ο Βρετανός πρωθυπουργός Τόνι Μπλερ παρατήρησε ότι τα παζάρια σαν και αυτά που έγιναν στη Νίκαια «δεν αποτελούν καλό τρόπο εργασίας για το μέλλον».

«Έχουμε τις αποφάσεις που χρειαζόμαστε για τη διεύρυνση, αλλά πρέπει πραγματικά να σημειώσουμε πρόοδο στον τρόπο με τον οποίο εργαζόμαστε», είπε.

Σε ό,τι αφορά τη χώρα του, τόνισε ότι «πήραμε αυτά που θέλαμε, για παράδειγμα (τη διατήρηση της ομοφωνίας) στα χρηματοοικονομικά, την κοινωνική ασφάλεια, την άμυνα και περισσότερη ισχύ για τη Βρετανία».

Στη Λισαβόνα, ο πρωθυπουργός της Πορτογαλίας, Αντόνιο Γκουντιέρεζ, παρατήρησε ότι στη Νίκαια εγκρίθη-

κε «όχι η καλύτερη, αλλά μια καλή συμφωνία». Είπε ακόμη ότι η αναστάθμιση των ψήφων αποτελεί «πολύ σημαντική εξέλιξη», καθώς επιτεύχθηκε «μια πραγματικά λογική ισορροπία ανάμεσα σε χώρες μικρού και μέσου μεγέθους».

Στη Βιέννη, ο Αυστριακός καγκελάριος Βόλφγκανγκ Σούσελ χαρακτήρισε τα αποτελέσματα της συνόδου ατελή, αλλά και «ένα βήμα προς τα εμπρός».

«Θα ήταν καταστροφή να ναυαγούσε η Νίκαια και πολλές φορές βρεθήκαμε κοντά στην αποτυχία», είπε.

«Πραγματικά ικανοποιητικό», χαρακτήρισε το αποτέλεσμα ο Ισπανός πρωθυπουργός, Χοσέ Μαρία Αθνάρ, ενώ ικανοποιημένος δήλωσε και ο πρωθυπουργός της Δανίας, Πόουλ Νίρουπ Ράσμουσεν.

«Δημοψήφισμα»

Αντίθετη γνώμη έχουν τα

κόμματα της ακροαριστερής και ακροδεξιής αντιπολίτευσης στη Δανία, που ζητούν την πραγματοποίηση δημοψηφίσματος, καθώς θεωρούν ότι οι αποφάσεις της Νίκαιας οδηγούν προς μια ομοσπονδιακή Ευρώπη.

Δημοψήφισμα ζήτησε στη Βρετανία και η αντιπολίτευση των Συντηρητικών, οι οποίοι δήλωσαν πως αν κερδίσουν τις επόμενες εκλογές, δεν πρόκειται να επικυρώσουν τη Συνθήκη της Νίκαιας.

Στην Αυστρία, ο ακροδεξιός Γεργκ Χάιντερ χαρακτήρισε τις αποφάσεις «γραφειοκρατικό τέρας» και κατηγορήσε τον καγκελάριο Σούσελ ότι θυσίασε τα εθνικά συμφέροντα.

«Αχρηστη» χαρακτήρισαν τη σύνοδο οι «Πράσινοι» της Γαλλίας, ενώ ανάλογη είναι η αντίδραση της αντιπολίτευσης και στη Γερμανία.

(Ασ. Πρεσ. Γαλλ. Πρακτορείο, ΑΠΕ)

Με «νικητή» τη Γερμανία και ηττημένο το όραμα

Της ΚΥΡΑΣ ΑΔΑΜ

Τέσσερις ημέρες και μια νύχτα χρειάστηκαν οι Δεκαπέντε για να αποφασίσουν τον ιστορικό διαχωρισμό τους εν όψει της διεύρυνσης της Ε. Ένωσης. Στόχος της Συνόδου Κορυφής στη Νίκαια ήταν να αποφασίσουν οι δεκαπέντε ηγέτες τον τρόπο λήψης των αποφάσεων ώστε η Ένωση να λειτουργεί γρήγορα και αποδοτικά και μετά τη διεύρυνση με την αύξηση των κρατών-μελών της.

Με άλλα λόγια, στη Νίκαια, αποφασί-

στηκε πώς θα μοιραστεί η δύναμη στη μελλοντική διευρυμένη Ευρώπη. Ή και αλλιώς: πώς θα κρατηθεί η δύναμη στα χέρια των μεγάλων χωρών. Ή και αλλιώς: πώς δεν θα χάσουν ή πόσο λίγο θα χάσουν οι μικρότερες χώρες από το μερίδιό της δύναμής τους.

Αυτή ακριβώς ήταν η «μάχη» της Νίκαιας μεταξύ των δεκαπέντε εταίρων, προτού γίνουν...πολλοί και χαθούν αβγά και καλάθια.

Οι «μεγάλοι της Ένωσης», (Γαλλία, Γερμανία, Βρετανία, Ιταλία) δεν χωρίστηκαν σε κανέναν και διατήρησαν και

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

μάλιστα νομιμοποίησαν την έννοια και το μηχανισμό του ολιγοπωλίου τους μέσα στην Ένωση, που έχει αρχίσει να χιτίζεται μεθοδικά και σταθερά από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Από τους τέσσερις μεγάλους, ο «νικητής» είναι η Γερμανία, όχι μόνον λόγω πληθυσμιακού μεγέθους και οικονομικής δύναμης, αλλά και γιατί οι πρώτες προς διεύρυνση χώρες, (Πολωνία, Ουγγαρία,

Τσεχία) ήταν και εξακολουθούν να παραμένουν χώρες της άμεσης επιρροής της, πριν και μετά τον Ψυχρό Πόλεμο.

Το πεδίο της μάχης των δεκαπέντε ήταν το θέμα της αναστάθμισης των ψήφων στη διαδικασία λήψης απόφασης στο Συμβούλιο Υπουργών. Οι μικρές χώρες, με εξαίρεση των οποίων και η Ελλάδα, αντιστάθηκαν σθεναρότατα στην εννοχοποιημένη προσπάθεια των μεγάλων να συρρικνώσουν, (μέχρι εξαφανίσεως μετά τη διεύρυνση), την ήδη περιορισμένη δύναμη παρέμβασής τους στις αποφάσεις.

Το έδαφος ήταν ώριμο για να βγουν στην επιφάνεια όλα τα αυστηρώς εθνικά ανακλαστικά των ευρωπαϊκών χωρών μικρών ή μεγάλων. Κανείς δεν ήθελε να χάσει αυτά που είχε και κανείς δεν ήθελε να αφήσει αυτά που νόμιζε ότι «δικαιούται» πριν από τη διεύρυνση.

Το όραμα της «περισσότερης Ευρώπης», σ' αυτή τη Σύνοδο έδωσε τη θέση του στην πραγματικότητα της «λιγότερης Ευρώπης», εν όψει μάλιστα της εδαφικής και πληθυσμιακής επέκτασής της προς Ανατολάς.